

[Ministeren for udviklingsbistand]

På det overordnede bistandspolitiske plan vil der blive lagt øget vægt på at formulere de forskellige politikker ud fra den grundlæggende forudsætning, at verden nu engang består af både kvinder og mænd. Det vil sige, at når vi udmønter bistandspolitikken omkring fattigdomsbekæmpelse, menneskerettigheder, miljøbevarelse, befolknings spørgsmål, strukturtilpasningsprogrammer osv. osv., skal det være på et grundlag, hvor vi ser på effekten for begge køn.

Med disse ord vil også jeg gerne udtrykke mit håb om, at debatten i dag kan være med til at inspirere til gode danske bidrag, dels til det, vi selv skal foretage os her, dels også til det internationale ligestillingsarbejde og specielt til inspiration forud for den fjerde verdenskvindekonference i Beijing i 1995.

*Forhandling***Lotte Henriksen (S):**

Jeg vil gerne takke for begge besvarelsener og konstatere, at ligestillingen i Danmark i dag jo på mange måder står midt i vadestedet. Interessen er faldende, men behovet er der stadig. Vi har nået nogle resultater. En tredjedel af Folketingets medlemmer er kvinder, en tredjedel af regeringens medlemmer er kvinder, over halvdelen af de studerende på de videregående uddannelser er kvinder, Danmark har den største erhvervsfrekvens for kvinder i Europa. Og hvad så? Det skal vi jo ikke nødvendigvis lade os nøjes med, men det skaber en situation, hvor interessen for ligestillingsarbejdet er faldende, og hvor målene derfor også må være under forandring.

I international sammenhæng står de nordiske lande og dermed også Danmark som idealer for kvinder og kvinders muligheder andre steder i verden. Her har vi opnået, hvad de end ikke tør drømme om. Det betyder ikke, at vi skal stoppe her. I virkeligheden har vi et kæmpeansvar for fortsat at holde gang og liv i deres drømme og dermed bidrage til de energier, som giver forandringerne.

Gennem det, at kvinders deltagelse i projekter var en klar prioritering i vores ulandsbistand, presses lokale regeringer til at involvere kvinder. Dermed er vi med til at delagtiggøre dem og skaffe dem platforme, som de ellers aldrig ville få. Vores udviklingsbistand er et af de

desværre få positive eksempler, der viser, hvorledes en klar politisk prioritering til fordel for et ligestillingshensyn får positive konsekvenser andre steder.

Kvinder i den tredje verden yder i dag en kæmpeindsats, hvor de ud over deres sædvanlige gøremål, som mest af alt handler om overlevelse for dem selv og deres familie, formår at tilkæmpe sig politisk indflydelse. Derfor er dialogen mellem kvinder på tværs af grænser fortsat vigtig. De har ikke mindst brug for vores støtte, og de internationale kvindekonferencer er møder, der fortsat vil have et indhold, og hvor alle går hjem med noget.

Når der fastsættes politiske ligestillingsmål og udarbejdes handlingsplaner herom, øges interessen efterhånden for til sidst forhåbentlig at blive en naturlig del af den politiske planlægning og prioriteringen i øvrigt. Ligesom udviklingsbistanden har en kvindeprioritering, bør også andre politikområder have det samme. De positive erfaringer kunne eksempelvis overføres til Østhjælpen og på den måde sikre kvinderne i Østeuropa en placering i omstillingsprocessen dér.

Så på det internationale område er der fortsat initiativer at tage, som også vi har ansvaret for. I Udenrigsministeriet og andre ministerier er ligestilling jo heller ikke slået igennem, hvad angår ansættelserne på de forskellige niveauer.

Men også i den danske politiklægning foregår der langtfra alle steder en ligestillingsprioritering. Selv om vi har nået vadestedet og har behov for nye vurderinger, har vi stadig et stort efterslæb. Mange statslige institutioner har fortsat ikke fået udarbejdet deres handlingsplaner, selv om de burde have været udarbejdet i det forløbne år. Det burde, som også statsministeren har påpeget, allerede være gjort, så det næste skridt kan påbegyndes.

En af de opgaver, vi har foran os, er, at resten af det offentlige arbejdsmarked også får udarbejdet deres handlingsplaner for ligestilling. I kommuner og amtskommuner er tre fjerdedele af de ansatte kvinder. Job har det jo med at være kønsmærkede, og med det store offentlige ansvar for sociale opgaver er der naturligt mange kvinder beskæftiget, ofte i nogle af de lavest lønnede job i samfundet i forhold til det arbejde, der ligger i jobfunktionen. Kun en snes kommuner har udformet deres handlingsplaner for ligestilling, og det er nødvendigt, at der nu opsættes mål, der også forfølges.